

DE LAATSTE VERJARING.

Zoo naderde zijn Jaardag.

Zou het God believeu hem dien nog te schenken? En de man, die de laatste veertig jaar zeker was gedragen op het gebed van Gods lieve kinderen, die mee de kracht van het geloovig vertrouwend smeekgebed kende, en als een in zichzelf verloren zondaar voor Gods aangezicht zoo menig keer duizenden had verkwikt door zijn bidden, hij mocht nu dien dag weer beleven, gebonden aan het krankbed, neergedrukt door leed, dat God heeft willen heiligen aan het hart.

Toen werd het Christenvolk weer gesterkt, want uit de nabijheid der ziekenkamer, waar het altoos in gedachten toefde, kwam een brief. Een heerlijk schrijven, omdat het de roemtaal des Christens hooren deed.

Mej. H. S. S. Kuyper schreef in *De Standaard* op den jaardag haars vaders:

Op dezen thans zoo weemoedigen gedenkdag, — den 83sten verjaardag van mijn Vader — waarop, nóg meer dan anders, wij met onzen dierbaren zieke ons gedragen voelen door de liefdevolle gedachten en gebeden van ons Gereformeerde volk, is het mij een behoefte des harten tot de velen, die met ons medeleven, een enkel woord over den ziekietoestand van mijn Vader te zeggen.

Wij weten, dat wij nu zijn toegekomen aan het laatste gedeelte van den weg, die, binnen korter of langer tijd, zal leiden tot de groote scheiding. En wij kunnen slechts danken, dat God ons voor dat groote oogenblik, dat naderende is, zulk een rustigen en langen tijd van voorbereiding schenken wil.

Ook voor en met onzen Vader kunnen wij slechts danken. Een eigenlijke ziekte, een eigenlijk lijden is er niet. Het is een stil, gestadig uitgaan van de levenslamp.

Een steeds meer zich verengen van den eens zoo machtig-wijden horizont.

De strijd tusschen het telkens weer willen en probeeren en telkens minder kunnen, soms zoo hartverscheurend om aan te zien, is, God zij dank, volstreden. Vader heeft zich nu, gewillig en gedwee, in Gods hand overgegeven en ligt stil en rustig te wachten tot Gods roepstem hem zal verlossen van wat zeker voor iemand van mijns Vaders natuur wel de allerzwaarste beproeving moet zijn: werkeloos wachten in toenemende hulpbehoevendheid.

Wij leven nu maar bij den dag, dankbaar genietend van ieder lief woord, van iederen dankbaren blik, dien Vader ons in zijn heldere oogenblikken, die gelukkig nog vele zijn, schenken wil.

Als ik mijn Vader zoo stil en tevreden zie nederliggen met dien